

"Sedm zemí za pět let"

 salon.com/2007/10/12/wesley_clark

October 12, 2007

Zatímco Bushův Bílý dům propaguje možnost ozbrojeného konfliktu s Íránem, vzrušující pasáž v nových memoárech Wesleyho Clarka naznačuje, že další válka je součástí dlouho plánované strategie ministerstva obrany, která předpokládala „změnu režimu“ silou nejméně za sedm let. Státy Středního východu. Kritici války často vyjadřovali podezření z takových imperiálních plánů, ale toto je poprvé, kdy vysoký bývalý vojenský důstojník tvrdil, že ví, že takové plány existují.

Existence této utajované zprávy by jistě vrhla pochybnější světlo nejen na původní rozhodnutí o invazi do Iráku kvůli zbraním a ambicím Saddáma Husajna, ale i na současné snahy ospravedlnit a dokonce podnítit vojenskou akci proti Íránu.

V „A Time to Lead: For Duty, Honor and Country“, publikovaném Palgrave Macmillanem minulý měsíc, bývalý čtyřhvězdičkový generál vzpomíná na dvě návštěvy Pentagonu po teroristických útocích v září 2001. Při první návštěvě méně než dvě týdnů po 11. září, jak píše, mu "generál vyššího věku" řekl: "Zaútočíme na Irák. Rozhodnutí bylo v podstatě učiněno."

O šest týdnů později se Clark vrátil do Washingtonu za stejným generálem a zeptal se, zda se stále uvažuje o plánu udeřit na Irák. Odpověď generála byla ohromující:

"Ach, to je ještě horší," řekl a zvedl na stole poznámku. "Tady je papír z kanceláře ministra obrany [pak Donalda Rumsfelda] popisující strategii. Vytáhneme sedm země za pět let." A pojmenoval je, počínaje Irákem a Sýrií a konče Íránem."

I když Clark neuvádí další čtyři země, v televizních rozhovorech se zmínil, že seznam hitů zahrnuje Libanon, Libyi, Somálsko a Súdán. Ve skutečnosti popsal stejnou konverzaci při několika příležitostech za poslední rok, včetně projevu na University of Alabama v říjnu 2006, ve vystoupení Amy Goodmanové „Democracy Now“ vysílání loni v březnu a naposledy v rozhovoru s moderátorem CNN Wolfem Blitzerem v pořadu The Situation Room. V pořadu „Demokracie nyní“ mluvil o schůzkách a memorandu trochu podrobněji a uvedl, že první návštěvu Pentagonu uskutečnil „20. září nebo kolem něj“.

Clark říká, že nečetl zprávu z Rumsfeldovy kanceláře. Když to generál poprvé zvedl, pamatuje si, že se zeptal: "Je to tajné?" Když dostal kladnou odpověď, řekl: "No, neukazuj mi to." Také říká, že když loni viděl stejného generála a připomněl mu jejich rozhovor, důstojník řekl: "Pane, neukázal jsem vám ten záznam! Neukázal jsem vám ho!"

Během rozhovoru s Blitzerem Clark mírně ustoupil a připustil, že poznámka „nebyla [nezbytně] plánem. Možná to byla myšlenka. Možná to byl druh pomyslného konceptu, ale to, co to bylo, byl druh

náznaku dialogu kolem tohoto města v oficiálních kruzích... který otrávil atmosféru a velmi ztížil této administrativě dosáhnout jakéhokoli úspěchu v regionu."

Clarkova kniha také popisuje výmluvné setkání téměř o deset let dříve s neokonzervativní eminencí Paulem Wolfowitzem, bývalým náměstkem ministra obrany za Rumsfelda, který loni na jaře rezignoval pod oblakem skandálu Světové banky. V květnu 1991 se podle Clarka zastavil na rozhovor s Wolfowitzem, tehdy třetím civilistou v Pentagonu, aby mu poblahopřál k úspěchu války v Zálivu.

"Podělali jsme to a nechali Saddáma Husajna u moci. Prezident [tehdy George HW Bush] věří, že bude svržen svými vlastními lidmi, ale spíše o tom pochybuji," cituje Wolfowitz lamentujícího. "Ale naučili jsme se jednu věc, která je velmi důležitá. S koncem studené války nyní můžeme beztrestně používat naši armádu. Sověti nepřijdou, aby nás zablokovali. A my máme pět, možná 10 let." vyčistit tyto staré sovětské náhradní režimy, jako je Irák a Sýrie, než se objeví další supervelmoc, která nás zpochybní... Mohli bychom mít trochu více času, ale nikdo vlastně neví."

O více než dekádu a půl později přetrvává neokonzervativní posedlost změnou režimu a vzkvétá v horní části Bushovy administrativy, kde viceprezident Dick Cheney údajně naléhá na akci proti Íránu. (Samozřejmě, svržením Saddáma a uvedením šíitů pod kontrolu Iráku, Cheney a prezident Bush již udělali pro posílení Teheránu více, než by si vládnoucí mulláhové kdy dokázali představit ve svých nejmilejších fantaziích.) Uvedené důvody sahají od předpokládaného sponzorství Íránu . útoky na americké jednotky v Iráku k jeho znepokojivé snaze o jadernou energii, ale Clarkova obvinění silně naznačují, že američtí politici zvolili válku před lety, bez ohledu na to, co Teherán nakonec udělal.

Možná je čas, aby příslušné výbory Senátu a Sněmovny začaly klást těžší otázky ohledně tajných strategií této administrativy pro Blízký východ. Mohli by začít rozhovorem s Clarkem za zavřenými dveřmi o této tajné zprávě – a o tom, do jaké míry takové extrémní myšlenky podpořily politiku „permanentní války“, která je základem neokonzervativní ideologie.